

ÉLJÜK AZ IGÉT!

ÉLETIGE: 2018. október hóban: (Jób 1, 22.):

**„Mindezek ellenére nem vétkezett Jób ajkával,
s nem beszélt semmi döreséget Isten ellen”.**

Tematizálás - . Kedves Nővéreim és Testvéreim ! Most már eljutottunk odáig, hogy a belső élet állapota milyen egzisztenciálisan meghatározó, egész emberi létünk minőségének formálásában. (Egy kissé nehézkes mondat, de félig érthetően is kifejező ereje van!) Rólunk van szó, földi életünkről és Istenről: Tehát érintettek vagyunk a feldobott témában, mint egy labdában. Csak azon legyünk, hogy el is kapjuk a labdát. Érteni talán még értjük, de a belső élet művelésében már járatlanok és restek, sőt hanyag gazdák vagyunk. Pedig a belső életből fakad az egyetemes létrend jövője (mintegy Isten után). Minden a szívből fakad - nem a biológiai, hanem a teológiai szívből. Ez a mi portálunk. Ennek felügyelete a mi földi életünk elsődleges kötelessége. Ennek karbantartása, a mi legfőbb gondunk kell, hogy legyen. Ez kapcsolóterem is, az Istennel való kapcsolat fülkéje gyanánt. Itt születnek meg a döntések a bűn és erény közötti választások idején. Szabadságunkat, emberi méltóságunkat itt tudjuk legjobban megélni, de itt tudunk vele leginkább visszaélni. - Viszont életünk a külső, forgandó eseményekbe van beágyazva. Ezek egyfolytában jönnek-mennek. Ha hitetlenek volnánk, azt mondanánk: Mit tudom én, csak úgy vannak! Ha hittel szemléljük ezeket,akkor azzal a gondolattal tekintünk rájuk: Az Úrtól van minden, tehát életünk folyamatos eseményei is. Ezek adják a próbatételt. Életünk projektje - végig hosszan – egy sorozat próbatétel azokra a szent kihívásokra, melyeket Isten sodor bele életutunkba. Ezek érinthetnek minket akár kellemesen, akár kellemetlenül. Kihívások, felszólítások, kérdések Isten részéről, melyekre választ, feleletet kell adni, leginkább tettekből. Jób, a türelmes ószövetségi szent sebekkel borított testre ébredt. A megrémülés ellenére nem káromolta és nem átkozta az Istent, azaz „mindezek ellenére nem vétkezett Jób ajkával, s nem beszélt semmi döreséget Isten ellen.” (Jób 1,22) Képes volt arra hitével, hogy az ösztönös reakciót, a természetes törvényszerűséget (hogy a bajban szidalmazni kell Valakit) felülírja a természetfölötti erénnyel, az Istenbe vetett hittel. Méghozzá a „ráhagyatkozó hittel”. Önuralom, önfegyelem, megfontoltság, bölcsesség, ösbizalom: helyes döntést eredményeztek. Akinek belső világa megszilárdul az Istennel való kapcsolatban, a hitben, a bizalomban, a ráhagyatkozásban, vagyis a szeretetben, annál várható ez, a Jóbbhoz hasonló helyes döntés. Ösztönösen szinte már a száján van az a sokféle Istent sértő megjegyzés, „de Jób nem vétkezett ajkával, nem szólt döreséget Isten ellen.” Még azt sem mondta: Miért engedte meg ezt az Isten? Miért vert meg ennyire (Bár később azért itt-ott ilyesmi előjön, de csak nagyon csomagolva, óvatosan fogalmazva. Az istenfélő, Istent szerető lélek nem képes az ő Teremtőjét megbántani. Az Ő szeretete Isten iránt ezt nem volna képes megengedni. Tágra nyílik szeme ugyan, csodálkozva szemléli mindazt, ami érte, ami vele történt, talán még az okát is keresi, de Isten megbántása, megsértése távol áll tőle. Csak később ismeri fel az egésznek értelmét: :Próba alá került, hogy hogy Istenhez való szeretetét, hűségét, bizalmát - éppen most és itt, a próbatétel kellős közepén - tettenősen bizonyítsa. Valahogyan rásejt arra, hogy itt most helyt kell állnia. Helyes választ kell adni a „feltett kérdésre”, vagyis az események illetően beálltára. Mert mindez nem a vagdalódzó véletlenből jön ez, hanem egy személyes irányítás van mögötte,, s az a személy nem is biztos, hogy rosszindulatú. (Később kiderül majd, hogy éppen ezzel, a kiállt próba okán, egy személyes Istentől való, gazdag, kilátásba helyezett jutalom elnyerése valósult meg.)

Téma. - Az előző gondolatsor elvezetett minket ahhoz a felismeréshez, hogy Isten, az Örök Szeretet nagyon meg akarja jutalmazni az embert, sőt, meg akarja dicsőíteni, azaz bevonni, beemelni, áthelyezni az ő dicsőségébe. Az östörténet is próbával kezdődött, de a folytatása is erről szól: Azért adatott életünk, hogy kipróbáltassunk. Azért, hogy életünk döntéseivel kinyilvánítsuk, hogy mik és kik vagyunk. Ez a téma: életünk folyamatos eseményei: a próbatételek megszámlálhatatlan fórumai. Isten ezekben felszólít, kihív - mintegy mondván: - fiam, véd meg, s harcold meg a hit jó harcát.. **Adj jó feleletet minden kihívásra, minden feltett kérdésre, melyeket az eseményekből olvasol ki.** Az erény és a bűn választóján dönts az erény mellett. Kezdd el a hittel, s utasítsd el a hitetlenséget. Válasszad az őszinteséget, az alázatot, a szelídséget, a türelmet, a bölcsességet, stb..., s utasítsd el a hazugságot, a gőgös kevélységet, az erőszakot, a türelmetlenséget, a bizalmatlanságot, az oktalanságot stb... * Isten az Ő szeretetével és bölcsességével alkotott meg mindent. Erről tanúskodik az általa teremtett egész

világegyetem. Győzzük tanulni a se vége, se hossza törvények hatalmas rengetegét. Az embert is szeretetből teremtette - és szeretetre. A teremtés koronájává tette, hogy majd egyszer meg is koronázza, örök dicsőséggel jutalmazza meg. Minden teremtmény ezért Istent dicsóítja - már pusztán létével. Az embertől azonban többet kér. Szabad lélekkel és az Isten melletti döntéssel dicsóítsa meg Istent. Ez az emberi eszes lény kiváltsága (privilegiuma, rangja, megbecsültsége), úgy mondjuk: Méltósága. Ezért még felékesítette értelemmel, akarattal emlékezettel, értelemmel, mint egy értékes hangszert felhangolta - önmagára. Így tett alkalmassá arra, hogy megdicsóítsa Őt a próbatételek sorozatától hemzseggő földi élet helytállásain, helyes döntésein keresztül. Ez csattanós és félreérthetetlen jel, hogy szeretjük őt. „Aki szeret, megtartja parancsaimat” - mondja Urunk. Aki megtartja parancsait, főképpen a szeretet parancsát - s minden próbatételben ez a csattanó és perdöntő momentum, annak nem marad el jutalma. Ez, a hitből fakadó ígérethez vetett, bizalomtól áthatott szent reménység. Isten azért teremtett minket – jó Atyaként, hogy megjutalmazzon.. Ehhez adott egy kis feladatot: A földi életet, annak próbatételeivel. A jutalom méltó Őhöz: Felfoghatatlanul hatalmas: „Én vagyok a te legnagyobb jutalmad!” Ennek elvesztése nagy kár volna igen nagy kár(-hozat)! Isten nem azért teremtett minket, hogy elveszítsük Örök Életünket Őbenne, hanem hogy elnyerjük, megszerezzük, elérjük. Nekünk itt győzni kell, nem szabad veszíteni. Másutt nyugodtan el lehet veszíteni mindent, de itt: NEM ! Közben Isten még ráadásul segít is abban - minden úton-módon, hogy sikerüljön az életünk - persze ebben az értelemben. Jézus Urunk élete nem siker-történet - emberileg - de istenileg: Ó bőségesen az: Teljes siker!

Akcio-program. - Nem mindegy, hogyan nézem a világot. Ezt nevezzük világnézetnek. Ha személytelennek nézem, gazdátlanoként tekintek rá: Hitetlennek mondanak, s akkor az is vagyok. Csupán a tárgyak biliárdasztalán a merő tárgyak véletlenül összekoccannak, s abból adódnak újabb helyzetek, ebbe a helyzetbe pottyanok bele, amikor megszületnek, s az események csak lökdösnek érzés, szándék, terv értelem és szeretet nélkül. – A másik látásmód tele van vigasztalással és reménnyel. Itt is jönnek a golyók, egyik löki a másikat: A látvány ugyanaz, de bennem él egy borzasztóan valóságos sejtélem: A biliárdasztal mellett valaki mozgatja a golyókat. Azok a golyók nem csak úgy maguktól jönnek-mennek. Jól célzott szándék áll a botok mögött a kezekben, aki azokat lökdösi: A létezés alapvetően értelmes és jóindulatú, annak Szerzőjével együtt. Történik valami? – Nem magától van - még a józan eszem is csak ezt súgja, Valaki ott áll a háttérben és egybetartja az egész terepasztalt - velem együtt. Persze a golyó lehet egy kissé önálló is, s másképpen koccan az események találkozására. De a jó Biliárdos, ura a teremasztalnak. Mi tudjuk: Ő maga a Nyertes.

Tanúságtétel. - Mit ad Isten !? - Sok mindent, sőt minden helyzetet ő ad, ő teríti meg körülöttünk a helyzeteket, mint egy asztalt. Ezek közé, mint egy turkálóba, belenyúlok, s egyet kirántok. S most megpróbálom felidézni az egyik régi esetet. Egy nagyobb helyen Valamikor réges- régen hárman voltunk papok szolgálatban . Kiültünk gyóntatni szokott módon. Nekem nem volt semmi bajom a gyónókkal, de a másik két társam előjött azzal, hogy van egy olyan gyónójuk, aki tisztára kiidegeli őket. Komolyan mondták, de úgy, hogy nevettek is hozzá egy kis huncut kajánsággal. Mit szólna hozzá, fordultak felém, jó lesz ez neked, ha átpasszoljuk? - Miért, mi a baj vele? – kérdeztem vissza. Ne is mondd: Se vége, se hossza. Egyszerűen nem lehet lelőni. Olyan lelkizést vág le, hogy elszáll a jókedved. –Na, mit szólna hozzá? - Jöhet! – válaszoltam. S jött, s hozta az ő aprólékoskodó beszámolóját. A beharangozott lelkizés nyomasztóvá kezdett válni, s nálam is elindult egy belső forrongás, ellenkezés, hogy kidobjam a gyóntatószékből, persze udvariasan. Nem tettem. Gondoltam, mi lenne, ha gondosabban odafigyelnék szavaira. Így történt, hogy apránként felismertem, milyen nagyszerű lélek lakik benne. Milyen erővel akar áttörni a langyos kereszténységből, a teljesebben Istennek adott életformára. Nagy csodálójá és tisztelője lettem. Mélylelki barátság és imaszövegség jött létre köztünk. Számomra Ő olyan , mint egy angyali jelenség - mind a mai napig - pedig már régen meghalt. Ha odaérek, biztos' találkozom Vele. - S ezt minden ömlengés és túlzás nélkül merem mondani.

Igei ima. – Uram, Jézus, Isten Fia, Örök Életem Szerzője! Hogyan köszönjem meg azokat az élet-helyzeteket, melyeken keresztül hatással voltál rám és formáltál, alakítottál. Milyen felfoghatatlanok a Te általad küldött hatások, impulzusok, melyek elvégzik az átalakítás művét az ormótlan, lelkileg éretlen és értetlen emberen. Ámen.

Fejeletláda.

Ha a Mester feleltet Téged a legkülönbözőbb élethelyzeteken keresztül, adjál rá - minden esetben helyes választ, akár gondolatban, szóban, vagy tettben. Így lesznek, sorra győzelemmel lezárt próbatételeid.

Neked és Nektek, vagyis Kedves Nővéreimnek és Fivéreimnek kívánom a minden helyzetekben való helytállást - Isten akarata szerint Imával-szeretettel: Károly, Karsai atya, testvér.